

El nou curs periodístic: la vida folla

Igual que apunta Baltasar Porcel en el seu retorn al periodisme després de la xardor estival, un servidor torna al tall del periodisme, però amb una conjuntivitis aguda i virulenta que em fa tindre l'ull vermell, inflammat i mig aclucat pel dolor, ara minvant. Els darrers compassos de l'estiu són aquesta alternança, diria que brutal, entre el camí solitari que fuig del brogit del món i les estirades de l'actualitat del moment, les indignacions controlades, als monòlegs irritats i als articles pensats en insomni, però no escrits mai. Que bells són els articles només pensats! Però, fatalment, després s'ha d'escriure, si no, són volutes de fum.

Per mi, l'estiu ha estat una capbussada en una obsessió: el drama de la guerra civil, que he procurat llegir i entendre fins al màxim, fins a l'osmosi —diria— amb els que la patiren.

Però això ha quedat relegat: el canvi de temps, però també el perfume de l'angoixa del treball, com tants altres, em porta de nou al món dels diaris. És a dir, a la vida social, complexa i revés. Cada cop més costa de trobar veus autèntiques que diguin una engruna de veritat sobre el món social. Hi ha la repetició cíclica i clònica de declaracions sobre el refús a ETA, per exemple, però haurien d'anar acompanyades del refús al PP, perquè, en el seu tancament frontal i acastellat, també sosté l'actitud dels feixistes, dels que maten perquè les seues idees prosperin. La violència és la solució més fàcil: per un i per l'altre costat, per HB i pel PP. La violència és una espiral sense eixida, però, dins de l'espiral, qualsevol acció només convoca reaccions de violència. No sé ben bé perquè, però matar embriaga els pretenciosos *homo sapiens*. Els excita. La tensió els fa creure que viuen intensament! Que tenen ideals!

Trencar l'espiral és la qüestió de valentia veritable. Qui en serà capaç? El PNV és una de les poques veus capaces, em sembla, però està literalment entre l'espasa i la paret. Entre l'Es-

panya unitària i l'extrem maximalista i sectari d'Euskadi. Són dos extrems que s'assemblen més del que semblaria a primer cop d'ull. El PP, en tot cas, no sabrà resoldre aquest assumpte. Se li entrebancarà.

Ara, quan els vents bufen en una determinada direcció. Vull dir, en aquest cas, la bufera infernal de la violència i la contraviolència, ja t'hi pots plantar, que només seràs arrossegat per l'huracà.

Ara bé, per a la nació catalana i la seua política, que és diferent, que és articulada políticament d'altra manera, que ha relegat, si us plau per força, les vel·leïtats de la lluita armada, el nou tombant de segle es presenta novament inquietant: el nacionalisme català ha abandonat la dèria social d'esdevindre majoritari al propi país. La irrupció sense aturador de noves races i cultures no sembla pas afavorir ni la mínima homogeneïtat social i cultural —és por, és cert—, però també cal estar atent, perquè ni els individus ni les societats poden absorbir fàcilment quantitats ingents d'immigrants. Aquí el pragmatisme del PP és més assenyat que la posició angelical del PSOE.

El diari SEGRE apuntava que a Lleida s'ha triplicat el nombre d'escolaritzats d'altres nacions i cultures, i la tendència no fa sinó créixer a grans gambades. Els problemes que susciten van més enllà d'una plàcida reivindicació de la mescla i el mestissatge. Posen les bases d'una societat multiracial en què els immigrants són els nous proletaris i, alhora, creen societats colonials perifèriques en estats de subdesenvolupament i tirania. No sembla pas fàcil, tot plegat. I després hi ha l'entrellat cultural, la religió, els costums ancestrals, que sé jo...

ANDREU LONCA

Andreu Lonca